

Arrest

nr. 86 089 van 22 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 26 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 augustus 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2011 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 november 2011.

Gelet op de beschikking van 2 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die *loco* advocaat G. VERGAUWE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 15 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als zelfstandige. Op 8 januari 2010 ontvangt zij de verklaring van inschrijving (E-kaart).

1.2 Op 23 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij op 1

september 2011 ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (...)

+ minderjarig kind

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 15.12.2009 en verkreeg de E-kaart op 08.01.2010. Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Op 04.06.2011 werd Dienst Vreemdelingenzaken ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW en dit sinds 19.01.2010 in categorie 3, persoon met gezinslast.

Bij gebrek aan enige economische activiteit diende betrokken zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in haar bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid en zij al een aantal maanden leefloon ontvangt, dient te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wat eveneens een grond tot intrekking is. Gezien deze elementen in het dossier dient er overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.

Hierdoor dient ook het verblijfsrecht van haar minderjarig kind, V(...) Y(...) N(...), die haar vervoegd heeft, te worden beëindigd overeenkomstig artikel 42ter, §1, 1° van de wet van 15.12.1980. Zij verkreeg immers het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met haar moeder.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"De verzoekende partij voert in een eerste middel een schending aan van de formele motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 7 van de vreemdelingenwet.

Er dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Voorts is het onderdeel van het middel met betrekking tot artikel 7 van de vreemdelingenwet onontvankelijk, daar het geen betrekking heeft op de bestreden beslissing (RvS 12 januari 1999, nr. 78.055).

Het tweede middel komt onontvankelijk voor."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 19 november 2011 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 21 december 2011, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 7 november 2011 opgenomen grond, volhardt zij.

2.2.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 7 en 62 van de vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het eerste middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“Aan verzoeker werd op 01.09.2011 een beslissing tot beëindiging van verblijfsrecht met een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Deze kennisgeving had betrekking op de beslissing van 23.08.2011.

Zoals ieder bevel of administratieve akte dient ook deze akte betekend te worden en gemotiveerd conform de hierboven vermelde bepalingen.

De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Zij moet afdoende zijn.

Uit de inhoud van de overhandigde akte kan evenwel helemaal niet worden uitgemaakt op welke juridische grond het bevel aan verzoeker is afgeleverd.

Als reden van de beslissing wordt aangegeven:

Voldoet niet aan de voorwaarden van art. 40 §4, van de Vreemdelingenwet.

Zij zou moeten beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar deze zouden haar ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid.

Verzoekster zou over een leefloon beschikken.

Het is evident dat dit niet opgaat.

Verzoekster beschikt momenteel over geen leefloon en indien dit zo is dient dit te worden bewezen door de verwerende partij.

Geen enkel stuk wordt hieromtrent voorgelegd.

De beslissing is dan ook niet afdoende gemotiveerd.”

2.2.1.2 Daar waar de verzoekende partij de schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet inroept, dient erop gewezen te worden dat de bestreden beslissing een beslissing is tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl artikel 7 van de vreemdelingenwet betrekking heeft op loutere bevelen om het grondgebied te verlaten en zodoende geen uitstaans heeft

met de thans bestreden beslissing. De verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op artikel 7 van de vreemdelingenwet beroepen.

Daar waar de verzoekende partij met verwijzing naar artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de schending van de formele motiveringsplicht inroept, wijst de Raad op het volgende.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikel 42bis, § 1 en 42ter, § 1, 1° van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke elementen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij, in tegenstelling tot wat zij in haar verzoekschrift beweert, wel degelijk een leefloon ontvangt. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het door de verzoekende partij ter terechtzitting van 21 december 2011 gevoerde betoog, waarin zij slechts volhardt, kan geen afbreuk doen aan het bovenstaande en aan de in de beschikking van 7 november 2011 opgenomen grond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van "*de beginselen van het E.G. verdrag*".

Ter adstruering van het tweede middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“Het EG verdrag voorziet in het vrij verkeer van personen.

Verzoekster heeft de nationaliteit van een lidstaat van de EU.

In die zin dient haar het vrij verkeer van personen ten goede te komen en is het bevel om het grondgebied te verlaten in strijd met dit verdrag.

De principes dienen gehandhaafd.

Is aan verzoekster geen recht op verblijf voorbehouden, dan betekent dit nog niet dat zij als EU onderdaan ook het land moet verlaten.

Geen enkele regel wordt vermeld waarom zij als EU onderdaan ook nog het grondgebied moet verlaten boven een weigering van verblijf.

Hetzelfde geldt voor haar minderjarig kind dat in België is geboren”

2.2.2.2 Er dient erop gewezen te worden dat een schending van “*de beginselen van het E.G. verdrag*” niet kan worden aangevoerd en dat de verzoekende partij heeft nagelaten uiteen te zetten op welke beginselen zij precies doelt of welke bepalingen van het “*E.G. verdrag*” zij precies geschonden acht. Het tweede middel is dan ook onontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291).

Het door de verzoekende partij ter terechtzitting van 21 december 2011 gevoerde betoog, waarin zij slechts volhardt, kan geen afbreuk doen aan het bovenstaande en aan de in de beschikking van 7 november 2011 opgenomen grond.

Het tweede middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS